

[Erik Hansen (Ålborg amt).]

ven, men for funktionærområdet som helhed, nemlig at man tidligere har haft ret til at lægge ferieperioden inden for opsigelsesvarslet. Jeg må gøre hr. Erling Dinesen opmærksom på, at netop dette problem blev løst, da vi her i tinget behandlede ferieloven.

En anden ting, som jeg også pegede på i min artikel i Fællesrådet, var spørgsmålet om deltidsbeskæftigelse, som man tog hul på i forbindelse med tjenestemandsløven og førte videre frem, da vi ændrede arbejdsløshedsloven. Det er også en af de ting, som er aktuelle. Så bliver det i Fællesrådet af 13. september proklameret, at nu har tidligere det konservative folkeparti og partiet venstre givet deres syn på en revision af funktionærloven; denne gang bringer man en kommentar fra socialdemokratiet, og så følger det radikale venstre i næste nummer, står der. Og hvad er så hr. Erling Dinesens overskrift? Det er: Hvad mener organisationerne? Jeg synes i og for sig, at det skal blive stående, at det, som hr. Erling Dinesen sætter som overskrift, er: Hvad mener organisationerne det er betimeligt at få ændret i funktionærloven? Det synes jeg er bemærkelsesværdigt. Vi har nu socialdemokratiets forslag liggende på vort arbejdsbord, og det vil jeg gerne hilse med den største glæde, men jeg vil ikke undlade den bemærkning, at jeg tror, vi er nogle stykker, som i dag bliver kritiseret på grund af aktivitet, men som nok har virket inspirerende på hr. Erling Dinesen på et tidligere tidspunkt. Vi er nogle stykker, som i hr. Erling Dinesens periode som arbejdsminister gang på gang i spørgetiden om onsdagen her i tinget rejste spørgsmål om funktionærlovgivningen. Jeg for min part har rejst spørgsmålet om en ændring af § 2 a, afskedigelsesparagraffen. Jeg har i hr. Erling Dinesens periode som arbejdsminister rejst spørgsmålet om at få udvidet kommissoriet for det udvalg, som nu har barslet med en betænkning. Ingenting fik vi ud af det på daværende tidspunkt. Men nu kommer der altså et resultat af det alligevel, og derfor synes jeg næsten, at man naturnødvendigt må sige, at vi også har lidt paternitet i det socialdemokratiske forslag; det var vel ikke fremkommet, uden at vi havde virket som inspirator for det.

Om de to forslag til forbedring af funktionærernes vilkår, som nu foreligger her, vil jeg sige, at de danner i og for sig et ganske udmærket grundlag for et virkelig positivt arbejde i et udvalg. Vi har en funktionærlovgivning, som blev ændret en gang i 1960'erne, og som har været drøftet mange gange. Men det er jo sådan, at hvor man tidligere kunne sige, at funktionærstatus var noget af det sikreste, man kunne have, når man undtager tjenestemandsansættelse, så har det forhold, efterhånden som årene er gået, ændret sig; funktionærlovgivningen er ligesom ikke fulgt med. Tjenestemændene fik gennemført ændringer sidste år, og vi har løbende ændret lønarbejdernes sikringsforhold, men det er, som om vi har ladet funktionærgruppen stå tilbage. Og vi ved da nok fra vore drøftelser om funktionærpolitik og funktionærlovgivning, at den gruppe, som er mest i klemme, er den såkaldt modne funktionær, og det vil sige funktionæren i aldersgruppen fra 40-45 år og opefter. Dér har vi tragedier, enkeltstående tragedier. Man har ligesom antydnet i visse dagblade — og jeg synes også, der var en snert af det i hr. Erling Dinesens oplæg — at der her, hvor det drejer sig om 500.000 mennesker, som er ansat under funktionærloven, føres en stemmekøbspolitik. Det er min opfattelse, at de ældre og modne funktionærer, som står i en afskedigelsessituation, ikke er så stor en gruppe, at nogen kan føle sig fristet til at føre stemmekøbspolitik over for dem. Det er en lille minoritet, men jeg tror, det vil være forkert, om tinget ikke netop tog hensyn til denne lille minoritet, som på grund af den tekniske udvikling er kommet i klemme. Vi ved jo, at netop for de 40-45-årige og lidt ældre, der pludselig står uden beskæftigelse, kan det, selv om der er god beskæftigelse her i landet, være umådelig svært at gå hen og få et passende job. Der var sidste år en udsendelse i fjernsynet om den ældre funktionær, og jeg tror, vi var mange, som sad tilbage med en sær fornemmelse i munden efter at have set billederne af en mand, der gik fra sin bopæl hen på S-togsstationen, tog ind til Københavns centrum og gik rundt dér dagen igennem for så at vende hjem med det tog, han var vendt hjem med igennem 20 år. Man stillede det spørgsmål i fjernsynet: hvorfor gør han det? Jo, sagde denne mand med blændet ansigt,